

forsamlingen og protesterede mod det. Han gjorde opmærksom paa, at denne Overgang til en helt anden Virksomhed krævede visse Kauteler i Henhold til den bestaaende Aktielovgivning, og at den efter Selskabets Vedtægter ikke kunde foretages uden med kvalificeret Flertal. Dirigenten erkendte, at dette sidste var rigtigt, men lod dog uden at foretage noget som helst i Retning af at faa konstateret, hvilke Aktiemængder der var repræsenteret paa Generalforsamlingen, eller hvilken Vægt Stemmerne havde, Afstemningen foregaa ved Haandsoprækning. Den paagældende Aktionær stod ganske uforstaaende overfor dette, men der var intet som helst for ham at gøre i denne Sag. Jeg kunde ønske, at det offentlige paa lignende Maade, som Tilfældet er i de at mig før nævnte Forhold, havde et Organ, til hvilket man i den Slags Tilfælde kunde henvende sig, saa at det kunde prøve Sagen og, hvis det viste sig, at Sagen var soleklart oplagt, havde Myndighed til at skride ind.

Den anden Art af Mindretalsbeskyttelse, jeg talte om før, var Mindretalsbeskyttelse overfor det, jeg kalder Spekulantmajoriteter. Jeg behøver vist ikke at komme dybt ind paa dette, idet jeg tror, at de allerfleste tilstedeværende vil finde, at det, vi har set i forskellige Virksomheder i de senere Aar af denne Art, er i allerhøjeste Grad utiltalende. Jeg vilde ønske, man kunde finde en Maade, hvorpaa man kunde bremse det. Men Spørgsmaalet er jo, om der kan gøres noget. I denne Forbindelse vilde jeg gerne opstille et Spørgsmaal. Det angaar et Forhold, som jeg ikke ved helt Besked med, men jeg tvivler ikke om, at der i denne Sal findes Medlemmer, som kender det til Bunds. For mig ser det ud, som om disse Spekulantflertal hovedsagelig dannes af Personer, der ikke selv raader over Midlerne til at erhverve det fornødne Flertal, men som opkøber Aktier i Tillid til eller vidende om, at de kan finde Banker, der støtter dem i deres Aktion. Jeg vil ønske, at jeg tager fejl, men hvis virkelig Storbankerne i København støtter Aktionærerne som dem, jeg her taler om, forekommer det mig yderst utiltalende. Jeg hørte med Glæde den højtærede Minister udtale følgende om dette Forhold — det findes Side 492 i dette Tings Forhandlinger —: „Der- som det derfor skulde vise sig muligt at naa til Enighed om Bestemmelser, der kan værne det produktive Erhvervsliv mod den Slags Overgreb fra Spekulationens Side, vilde jeg hilse det med Glæde.“ Jeg takker Ministeren for denne Udtalelse, det

vil ogsaa være mig en Glæde, en meget stor Glæde, hvis man kunde bremse den Slags Overgreb.

Jeg vender mig saa til Spørgsmaalet om Revisionen, hvorom Bestemmelserne findes i §§ 34 og 35. Jeg anerkender, at der her findes en Del Forbedringer, men jeg kunde ligesom Grosserer-Societetets Komité ønske, at Revisorerne fik Pligt til at undersøge og attestere, hvorvidt Selskabets Vedtægter og Aktielovens Forskrifter med Hensyn til Regnskabet er overholdt. Jeg tror, det vilde være til stor Betyggelse for Aktionærerne, hvis en saadan Bestemmelse kom ind i Lovforslagets Regler om Revision. Maa jeg pege paa, at i et Tilfælde som det, jeg før omtalte, det Selskab, hvis Forhold har været paa Tale i det andet høje Ting i Dag, vilde Forholdet sikkert have været det, at allerede Revisorerne, hvis deres Opgave ogsaa var gaaet ud paa, at de skulde sammenholde Regnskabet med Selskabets Vedtægter og med Aktieloven, for længst vilde have opdaget, at den Direktør, der havde Ansvaret, ikke var troværdig.

Der er et lille Forhold vedrørende Revisorerne, som vækker nogen Betænkelighed hos mig. Det er dette, at der ubetinget skal være 2 Revisorer, ogsaa i saa smaa Selskaber som Selskaber med 100 000 Kr. Aktiekapital. Det er jo et relativt lille Selskab, der har denne Aktiekapital, og naar der skal være 3 Bestyrelsesmedlemmer og 2 Revisorer, synes jeg næsten, man belemrer det med saa mange Funktionærer, at de vil tære for stærkt paa det eventuelle Udbytte.

I § 36, 2det Stykke, bestemmes, at de mødende stemmeberettigede Aktionærer kan godkende, at der paa Generalforsamlingen træffes Beslutning i en Sag, som ikke er angivet i Dagsordenen. Ogsaa overfor denne Bestemmelse er jeg noget betænkelig. I Praksis er Forholdet jo dette, at en Aktionær i et Selskab, naar han ser Dagsordenen for en Generalforsamling, overvejer, om der er noget, der interesserer ham eller ikke, og hvis der ikke er noget, der interesserer ham, saa møder han ikke, i sikker Tillid til, at han gennem Bladene, gennem Beretninger o. s. fr. vil blive bekendt med, hvad der er foregaaet. Hvis da de tilstedeværende, eventuelt Personer, som forud har talt sammen om, at de vil gøre saadan og saadan, godkender, at der tages Beslutning i et Spørgsmaal, som rejses ganske udenfor Dagsordenen, vil der kunne ske, hvad jeg ligesom de Organisationer, der har udtalt sig om Sagen, kalder en Over-